

EXPUNERE DE MOTIVE

În 2014 formulam o întrebare prin care solicitam o listă a persoanelor și instituțiilor responsabile de condamnarea României de către CEDO în perioada 01 ianuarie 1990 – 28 februarie 2014.

Răspunsul primit din partea Ministerului Finanțelor publice este stupefiant. Citez:

“...ținând cont, atât de prevederile legale în materie, cât și de răspunsul instituțiilor implicate în soluționarea cauzelor pe plan intern, **Ministerul Finanțelor Publice NU A INITIAT NICIO ACȚIUNE ÎN REGRES, PÂNĂ LA DATA PREZENTEI.**”

“Menționăm că, până în prezent, Ministerul Finanțelor Publice **NU A FOST SESIZAT DE CĂTRE CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, GARANTUL INDEPENDENȚEI JUSTIȚIEI, POTRIVIT ART. 133 ALIN. 1 DIN CONSTITUȚIA ROMÂNIEI REPUBLICATĂ ȘI CARE A RE COMPETENȚA DE A STABILI RĂSPUNDEREA CIVILĂ SAU DISCIPLINARĂ A MAGISTRAȚILOR**, potrivit art. 94 din Legea 303/2004, pentru promovarea unei acțiuni în regres pentru a atinge RECUPERAREA PREJUDICIULUI PRODUS STATULUI.

....**ÎN CEEA CE PRIVEȘTE VALOAREA DESPĂGUBIRILOR PLĂTITE DE MINISTER ÎN NUMELE STATULUI, ACESTA ESTE ÎN** cuantum total de **194.439.699,89 lei** pentru perioada 1 ianuarie 1998 – 17 aprilie 2014.”

Deși mecanismele de răspundere a magistraților reprezintă o garanție a calității actului de justiție și a eficienței justiției, ca serviciu public, merit să protejeze valorile consacrate de Constituție și de celelalte legi.

Înalta Curte de Casație și Justiție a dat publicității marți, 17 mai 2011, discursul susținut de jud. dr. Doina Livia Stanciu, președintele ICCJ, la **conferința privind răspunderea magistraților**. Nu cred că pot elabora o pledoarie mai bună în favoarea prezentei propuneri legislative:

“Sunt onorată să mă adresez dumneavoastră, cu ocazia acestei prestigioase reuniuni, care vizează o temă deosebit de importantă și care demonstrează preocuparea noastră, a tuturor celor implicați în realizarea unei justiții eficiente, a unui act de justiție de calitate, pentru rolul instituției **răspunderii magistraților** în sistemul judiciar român.

Pentru a putea cuantifica și determina **eficiența răspunderii magistraților** în statul de drept, cred că ar trebui să pornim în dezbaterile noastre de la rolul justiției și atribuțiile judecătorului, a căror respectare și îndeplinire constituie prioritate într-o societate democratică.

Magistrații sunt puși în slujba justiției ca serviciu public, ei trebuind să-și exercite funcția cu obiectivitate și imparțialitate, având ca unic temelie legea și principiile generale ale dreptului.

Magistrații sunt obligați să apere independența justiției nu ca pe un privilegiu care le-ar aparține, ci ca pe o garanție pentru societate, fără de care aceasta nu ar putea exista ca societate democratică, organizată pe principiile supremației dreptului.

Aceștia au îndatorirea de a proteja egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, de a respecta și apăra demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă la procedurile judiciare.

Totodată, sunt datori să se abțină de la soluționarea acelor cauze în care au sau ar putea exista aparența că ar avea vreun interes de orice natură.

Atât în exercitarea atribuțiilor profesionale, cât și în afara acestora magistrații sunt datori să se abțină de la orice acte sau fapte de natură a le compromite demnitatea lor în funcție și în societate.

Magistrații au îndatorirea de a se preocupa, în permanență, de menținerea la un standard ridicat a competenței profesionale și de actualizare a cunoștințelor profesionale.

Iată de ce instituția răspunderii magistraților, alături de alte elemente care alcătuiesc corolarul unei justiții eficiente, vine tocmai în întâmpinarea respectării obligațiilor enunțate anterior.

Răspunderea patrimonială (materială) pentru erori judiciare.

Prevederile art. 52 alin. (3) din Constituție reglementează răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare, stabilind, în același timp, posibilitatea angajării, în subsidiar, a răspunderii materiale a judecătorilor și procurorilor, în situația în care aceștia și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.

Astfel, Constituția pune la dispoziția statului posibilitatea de a exercita o acțiune în regres împotriva celui vinovat pentru recuperarea sumei plătite persoanei vătămate cu titlu de despăgubiri.

Pornind de la fundamentul oferit de dispozițiile art. 52 alin. (3) din Constituție, articolul 96 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reglementează, cu titlu general, materia stabilirii răspunderii materiale a judecătorilor și procurorilor pentru săvârșirea cu rea-credință sau gravă neglijență a unei erori judiciare.

Astfel, prevederile art. 96 din lege fac distincție între **erorile judiciare săvârșite în procesele penale**, care dau dreptul la repararea pagubei, acestea fiind reglementate de Codul de procedură penală, și **erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale**.

Pentru condamnări la CEDO (OUG nr. 94/1999, art. 507 Cod procedura penală)

Dispoziții privind angajarea răspunderii materiale a judecătorilor și procurorilor conține și Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și **exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă. Astfel, în conformitate cu art. 12 alin. (1) din Ordonanță „Statul are drept de regres împotriva persoanelor care, prin activitatea lor, cu vinovăție, au determinat obligarea sa la plata sumelor stabilite prin hotărâre a Curții sau prin convenție de rezolvare pe cale amiabilă”.**

Ca atare în situația în care statul român a fost condamnat de către o instanță internațională și obligat să plătească despăgubiri printr-o hotărâre definitivă, prin care s-a constatat încălcarea unuia sau a mai multor articole din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, **acțiunea în regres împotriva aceluia care, cu rea-credință sau din gravă neglijență, a provocat situația generatoare de daune, este obligatorie**. Așadar Ministerul Finanțelor trebuie să formuleze acțiune în regres, în care trebuie demonstrată reaua-credință sau grava neglijență a magistratului care a provocat situația generatoare de daune.

După ce am făcut această radiografie a modului actual de reglementare a răspunderii magistraților, doresc să evidențiez faptul că analiza dispozițiilor legale în materia răspunderii magistraților relevă o serie de disfuncționalități ce necesită a fi remediate, prin promovarea unor modificări legislative în această materie.

În ultima perioadă s-a discutat despre mai multe proiecte de legi privind răspunderea materială a magistraților. Un astfel de proiect de lege este un proiect delicat, care nu trebuie

promovat în orice condiții, care nu trebuie să fie menit a sancționa magistratul, ci dimpotrivă trebuie să responsabilizeze magistratul și să crească încrederea cetățeanului în judecător.

În același timp, nu sunt de neglijat reacțiile societății față de erorile judiciare, care sunt tot mai dese, impunându-se o creștere a responsabilității judecătorilor – pe de-o parte – și o reglementare coerentă și efectivă de reparare a erorilor judiciare, pe de altă parte.

Ca atare, este necesară o evaluare reală și exigentă la nivel individual a judecătorilor, nu doar sub aspect cantitativ ci și, în special, calitativ, prin analiza calității hotărârilor judecătorești pronunțate.

În paralel și în completarea evaluării individuale, se impune o evaluare a calității actului de justiție în general, cu luarea în considerare inclusiv a unei componente ce presupune o apreciere mai subiectivă privind în special valoarea deciziilor pronunțate și perceperea lor de către public.

Un astfel de sistem se regăsește în propunerea de modificare (nepublicată) a art. 96 din Legea 303/2004 făcută de Asociația Magistratilor din România și de Uniunea Națională a Judecătorilor din România, după cum urmează:

(5) Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care partea a uzat de toate căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii ce se pretinde a constitui o eroare judiciară.

Înainte de a încheia, permiteți-mi să-mi exprim încrederea că, prin dezbaterile ce vor avea loc astăzi, *mecanismele de răspundere a magistraților* vor continua să reprezinte o garanție a calității actului de justiție și a eficienței justiției, ca serviciu public, menit să protejeze valorile consacrate de Constituție și de celelalte legi.”

CRISTIANA-IRINA ANGHEL
SENATOR,
Cristiana

ROMANIA

Parlamentul României

Senat

Grupul Parlamentar al Partidului Conservator

ÎNTREBARE

Adresată: domnului Titus Corlățean, Ministrul Afacerilor Externe - Ministerul Afacerilor Externe

De către doamna senator: Cristiana Irina Anghel

Circumscripția electorală: Dolj

Colegiul electoral: Colegiul uninominal I

Grupul parlamentar: PC

Sedința Senatului din data de: 07 aprilie 2014

Obiectul întrebării:

LISTA PERSOANELOR (INSTITUȚILOR) RESPONSABILE DE CONDAMNAREA ROMÂNIEI DE CĂTRE CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI ÎN PERIOADA 01 IANUARIE 1990 - 28 FEBRUARIE 2014

Subsemnata, Cristiana-Irina Anghel, senator, vă rog să-mi puneți la dispoziție o listă (un tabel) cu persoanele și instituțiile responsabile de condamnarea României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în perioada 01 ianuarie 1990 - 28 februarie 2014 în care să precizați:

1. Cauza
2. Data hotărârii
3. Numărul cererii
4. Violările constatate
5. Compensații acordate (daune morale, cost cheltuieli de judecată în sarcina statului)
6. Persoanele (instituțiile) vinovate (conform funcției la data emiterii actului condamnat de CEDO)
7. Funcția actuală a persoanelor mai sus menționate
8. Data când s-a efectuat plata de către Ministerul de Finanțe
9. Data inițierii acțiunii în regres
10. Măsuri luate împotriva persoanelor vinovate

Cu respect,
Cristiana-Irina Anghel
07 aprilie 2014

Ministerul Finanțelor Publice

Cabinet Ministru 19616

Str. Apolodor nr. 17
sector 5, București
Tel: 021/319.96.93
Fax: 021/319.97.14

Nr.70255/27.05.2014

Nr. 5190	DRP.
Data 27.05.2014	

SG: 2938
30.05.2014

SA/07.04

Domnului Eugen NICOLICEA
Ministru delegat pentru Relația cu Parlamentul
Adresa: Piața Victoriei, nr.1
Sector 1
București, România

Stimate domnule Ministru,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr.3183/DRP/2014 privind întrebarea doamnei senator Anghel Cristiana-Irina referitor la „Lista persoanelor (instituțiilor) responsabile de condamnarea României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în perioada 1 ianuarie 1990 – 28 februarie 2014”, vă comunicăm următoarele:

I. Potrivit dispozițiilor art.1 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, cu modificările și completările ulterioare, care se regăsesc și în conținutul art.1 alin.(1) din Hotărârea Guvernului nr.868/2003 privind organizarea și funcționarea Agentului guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului “Reprezentarea intereselor statului român la Consiliul Europei în procedurile jurisdicționale, în procedurile de rezolvare pe cale amiabilă, în procedurile de aviz consultativ și în celelalte proceduri în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și în procedurile execuționale în fața Comitetului Miniștrilor se face potrivit Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și protocoalelor adiționale la aceasta.”

Alin.(2) al actului menționat mai sus prevede faptul că “prerogativele de agent guvernamental în procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei se exercită, în numele Guvernului României, de Ministerul Afacerilor Externe”.

În conformitate cu prevederile art.10 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.94/1999, cu modificările și completările ulterioare, “plata se efectuează în urma hotărârii Curții sau a convenției de rezolvare pe cale amiabilă, pe baza dispoziției scrise a ministrului afacerilor externe”.

Alin.(4) al aceluiași articol relevă faptul că, în ceea ce privește procedura de punere în executare a hotărârilor Curții Europene a

Drepturilor Omului, obligația instituției noastre constă exclusiv în efectuarea plății despăgubirilor în baza dispoziției scrise a ministrului afacerilor externe.

Potrivit dispozițiilor art.3 din Ordonanța Guvernului nr.94/1999, cu modificările și completările ulterioare, întocmirea actelor și apărărilor necesare, înfăptuirea oricăror alte acte procesuale, luarea măsurilor necesare pe plan intern și orice alte acte sau activități legate de reprezentarea intereselor statului român la Curte și la Comitetul Miniștrilor sunt de competența Agentului guvernamental, cu excepțiile prevăzute în ordonanță menționată mai sus.

Astfel, dată fiind împrejurarea că în fața Curții Europene a Drepturilor Omului Statul Român este reprezentat de Ministerul Afacerilor Externe prin Agentul guvernamental, în raport de prevederile Ordonanței Guvernului nr.94/1999, precizăm că această instituție este singura în măsură să ofere informații actualizate cu privire la situația hotărârilor pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin care România a fost obligată la plata de despăgubiri ca urmare a constatării de către instanța europeană a încălcării principiilor fundamentale ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (punctele 1, 2, 3, 4, 5 din întrebare).

II. Referitor la inițierea acțiunilor în regres, precizăm că având în vedere că, întrebarea vizează hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în perioada 1990 – 2014, este necesară o interpretare istorico-teleologică a legislației naționale care a reglementat de-a lungul timpului acțiunea în regres a statului.

Cu privire la sumele stabilite cu titlu de despăgubire prin hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, menționăm că potrivit art.12 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.94/1999, cu modificările și completările ulterioare, "Răspunderea civilă a magistraților se stabilește în condițiile care vor fi reglementate prin Legea pentru organizarea judecătorească".

Acțiunea în regres a statului a fost reglementată și de dispozițiile art.507 din vechiul Cod de procedură penală, care consacră anterior intrării în vigoare a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, obligația statului de a se îndrepta împotriva aceluia care, cu rea-credință sau din gravă neglijență, a provocat situația generatoare de daune, în situația reparațiilor acordate atât potrivit art.506 din vechiul Cod procedură penală, cât și în situația în care statul român a fost condamnat de o instanță internațională, având următorul conținut:

„În cazul în care repararea pagubei a fost acordată potrivit art.506, cât și în situația în care statul român a fost condamnat de către o instanță internațională, acțiunea în regres împotriva aceluia care, cu rea-

credință sau din gravă neglijență, a provocat situația generatoare de daune, este obligatorie.”

Totodată, potrivit art.96 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.

(2) Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea judecătorilor și procurorilor care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.

(3) Cazurile în care persoana vătămată are dreptul la repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procese penale sunt stabilite de Codul de procedură penală.

(4) Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară.

(5) Nu este îndreptățită la repararea pagubei persoana care, în cursul procesului, a contribuit în orice mod la săvârșirea erorii judiciare de către judecător sau procuror.

(6) Pentru repararea prejudiciului, persoana vătămată se poate îndrepta cu acțiune numai împotriva statului, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice.

(7) După ce prejudiciul a fost acoperit de stat în temeiul hotărârii irevocabile date cu respectarea prevederilor alin.(6), statul se poate îndrepta cu o acțiune în despăgubiri împotriva judecătorului sau procurorului care, cu rea-credință sau gravă neglijență, a săvârșit eroarea judiciară cauzatoare de prejudicii.

(8) Termenul de prescripție a dreptului la acțiune în toate cazurile prevăzute de prezentul articol este de un an.”

Astfel, potrivit dispozițiilor legale citate rezultă că, în situația altor procese decât cele penale dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor cauzate prin erorile judiciare săvârșite și acțiunea în regres a statului sunt condiționate și în prezent de existența, în prealabil, a unei hotărâri definitive prin care să se stabilească, în condițiile legii, răspunderea penală sau disciplinară a magistratului.

Chiar dacă, în cazul erorilor judiciare săvârșite în procesele penale dispozițiile legale citate nu condiționau printr-o prevedere *expresă* dreptul persoanei vătămate la acțiunea în repararea pagubei și nici exercitarea acțiunii în regres a statului de existența, în prealabil, a unei hotărâri judecătorești definitive prin care s-a stabilit răspunderea penală sau disciplinară a magistratului, art.507 din vechiul Cod procedură penală,

făcea referire la reaua-credință sau grava neglijență, a celui care a provocat situația generatoare de daune.

Astfel, indiferent dacă era vorba de dosare civile sau penale, răspunderea patrimonială a judecătorilor sau procurorilor putea fi angajată doar în condițiile existenței unei hotărâri de sancționare disciplinară a acestuia sau a unei hotărâri de atragere a răspunderii penale.

Existența unei hotărâri definitive de răspundere penală sau disciplinară, în toate cazurile în care se pune problema răspunderii patrimoniale a magistraților, prezintă importanță atât pentru stabilirea faptei și, pe cale de consecință, a erorii judiciare, cât și a vinovăției judecătorului sau procurorului.

Acest punct de vedere a fost exprimat și de Consiliul Superior al Magistraturii cu ocazia analizării solicitărilor primite din partea Ministerului Finanțelor Publice privind posibilitatea exercitării unei acțiuni în regres împotriva magistraților care au instrumentat cauza cu reaua-credință sau gravă neglijență.

De asemenea, Curtea Constituțională prin Decizia nr.588/2007, prin care a soluționat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.I pct.228 și art.II alin.(3) din Legea nr.356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, a constatat că reprezintă abatere disciplinară a magistratului exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu reaua-credință sau gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune.

Totodată, Consiliul Superior al Magistraturii, în virtutea rolului sau constituțional de garant al independenței justiției, îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, așadar și în situația nerespectării, de către aceștia, cu reaua-credință sau gravă neglijență, a normelor de procedură.

Față de cele menționate precizăm că acțiunea împotriva magistratului putea fi exercitată ulterior constatării faptului că eroarea judiciară cauzatoare de prejudicii a fost săvârșită de judecător sau procuror cu reaua-credință sau gravă neglijență.

De altfel, această voință a legiuitorului, potrivit căreia statul se poate îndrepta cu o acțiune în despăgubiri împotriva magistraților, nu înainte de stabilirea relei-credințe sau gravei neglijențe a acestora în judecarea sau instrumentarea cauzelor cu care au fost investiți, este menținută și prin noul Cod de procedură penală, publicat în Monitorul Oficial nr.486/2010, în vigoare începând cu data de 1 februarie 2014. În acest sens precizăm că alin.(2) al art.542 „Acțiunea în regres”, prevede următoarele:

“Statul trebuie să dovedească în cadrul acțiunii în regres, prin ordonanța procurorului sau hotărâre penală definitivă, că cel asigurat în condițiile alin.(1) a produs cu reaua-credință sau din culpă gravă profesională,

eroarea judiciară sau privarea nelegală de libertate cauzatoare de prejudicii”.

Astfel, Ministerul Finanțelor Publice, în fiecare caz în parte, după efectuarea plății sumelor la care a fost obligat Statul Român prin hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului către creditori, s-a adresat instituțiilor abilitate în vederea analizării fiecărui caz în parte cu privire la constatarea, în prealabil a relei credințe sau a gravei neglijențe a magistraților, condiție indispensabilă formulării unei acțiuni în regres.

Sub acest aspect, Ministerul Finanțelor Publice aplică o procedură premergătoare inițierii acțiunii în regres, prin solicitare de informații atât de la Consiliul Superior al Magistraturii, cât și de la autoritățile centrale și locale române care au reprezentat interesele statului în procesele derulate în fața instanțelor interne, instanțe ce au pronunțat hotărâri judecătorești atacate la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, urmând ca acestea să facă verificările necesare privind instrumentarea dosarului la instanțele românești și să comunice persoana sau persoanele responsabile, precum și constatarea că acestea au provocat sau nu, situații generatoare de daune ca urmare a instrumentării cauzei cu rea-credință sau din gravă neglijență.

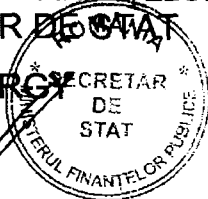
Menționăm că, până în prezent, Ministerul Finanțelor Publice nu a fost sesizat de către Consiliul Superior al Magistraturii, garantul independenței justiției potrivit art.133 alin.1 din Constituția României, republicată și care are competența de stabili răspunderea civilă sau disciplinară a magistraților, potrivit art.94 din Legea nr.303/2004, pentru promovarea unei acțiuni în regres pentru a atrage recuperarea prejudiciului produs statului.

Precizăm că Ministerul Finanțelor Publice nu dispune de o situație individualizată a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului plătite de minister, iar în ceea ce privește valoarea despăgubirilor plătite de minister în numele statului, acesta este în quantum total de 194.439.699,89 lei pentru perioada 1 ianuarie 1998 – 17 aprilie 2014, conform situației anexate.

Cu deosebită stimă,

p. MINISTRUL FINANTELOR PUBLICE
SECRETAR DE STAT

Attila GYÖRGI

Ministerul Finanțelor Publice
Cabinet Ministru

19616 M.F.P.

Str. Apolodor nr. 17
sector 5, București
Tel: 021/319.96.93
Fax: 021/319.97.14

SA/0709

Nr.70916/26.06.2014

Nr. 6426 /D.R.P.
Data 30.06.2014

Domnului Eugen NICOLICEA
Ministru delegat pentru Relația cu Parlamentul
Adresa: Piața Victoriei, nr.1
Sector 1
București, România

SG: 3528
1.07.2014

Stimate domnule Ministru,

7-04

În completarea adresei nr.70255/27.05.2014 cuprinzând punctul de vedere al Ministerului Finanțelor Publice referitor la **întrebarea doamnei senator Anghel Cristiana-Irina având ca obiect „Lista persoanelor (instituțiilor) responsabile de condamnarea României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în perioada 1 ianuarie 1990 - 28 februarie 2014”**, vă comunicăm următoarele:

Ministerul Finanțelor Publice, în fiecare caz în parte, după efectuarea plății sumelor la care a fost obligat Statul Român prin hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului către creditori, s-a adresat instituțiilor abilitate în vederea analizării fiecărui caz în parte cu privire la constatarea, în prealabil, a relei credințe sau a gravei neglijențe a magistraților, condiție indispensabilă formulării unei acțiuni în regres.

Sub acest aspect, Ministerul Finanțelor Publice aplică o procedură premergătoare inițierii acțiunii în regres, prin solicitare de informații, atât de la Consiliul Superior al Magistraturii, cât și de la autoritățile centrale și locale române care au reprezentat interesele statului în procesele derulate în fața instanțelor interne, instanțe care au pronunțat hotărâri judecătorești atacate la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, urmând ca acestea să facă verificările necesare privind instrumentarea dosarului la instanțele românești și să comunice persoana sau persoanele responsabile, precum și constatarea că acestea au provocat sau nu, situații generatoare de daune ca urmare a instrumentării cauzei cu rea-credință sau din gravă neglijență.

Cu titlu de exemplificare, în perioada 2013 - 2014, Ministerul Finanțelor Publice a solicitat și primit răspunsuri, atât de la Consiliul Superior al Magistraturii, cât și de la Administrația Națională a Penitenciarelor, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și Primării.

În acest sens, vă atașăm la prezenta următoarele adrese în fotocopii:

2013

- în cauza Gridan împotriva României: Consiliul Superior al Magistraturii - adresa nr.3943/IJ/2664/DIJ/2013; Primăria Municipiului București - adresa nr.20280/118504/11.09.2013 și Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților - adresa nr.46630/RG/31.10.2013;
- în cauza Stănciulescu împotriva României: Consiliul Superior al Magistraturii - adresa nr.4202/IJ/2821/SIJ/2013;
- în cauza Lauruc împotriva României: Consiliul Superior al Magistraturii - adresa nr.4493/IJ/3014/DIJ/2013 și Administrația Națională a Penitenciarelor - adresa nr.61973/DSDRP/24.10.2013;
- în cauza Stoleriu împotriva României: Consiliul Superior al Magistraturii - adresa nr.5126/IJ/3408/DIJ/2013 și Administrația Națională a Penitenciarelor - adresa nr.68879/DSDRP/13.12.2013.

2014

- în cauza Antoneta Tudor împotriva României: Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității - adresa nr.RCG 411/14/ 11.03.2014;
- în cauza Cotlet împotriva României: Administrația Națională a Penitenciarelor - adresa nr.22200/DSDRP/27.02.2014;
- în cauza Anderco împotriva României: Administrația Națională a Penitenciarelor - adresa nr.26387/DSDRP/11.04.2014;
- în cauza Emilian George Igna împotriva României: Consiliul Superior al Magistraturii - adresa nr.1405/IJ/936/DIJ/2014;
- în cauza Maria și Gheorghe Mustățea împotriva României: Consiliul Superior al Magistraturii - adresa nr.1722/IJ/1148/DIJ/2014;
- în cauza Braniște împotriva României: Primăria Municipiului Sighișoara - adresa nr.11101/VI/2/16.06.2014;
- în cauza Lavric împotriva României: Consiliul Superior al Magistraturii - adresa nr.2124/IJ/1397/DIJ/2014.

Menționăm că până în prezent, Ministerul Finanțelor Publice nu a fost sesizat de către Consiliul Superior al Magistraturii, garantul independenței justiției (art.133 alin.1 din Constituție, republicată) și care are competența de a stabili răspunderea civilă sau disciplinară a magistraților, potrivit art.94 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru

promovarea unei acțiuni în regres pentru a atrage recuperarea prejudiciului produs statului, astfel cum am indicat în precedent.

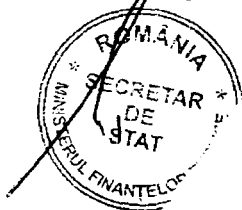
De asemenea, și din răspunsurile celorlalte instituții care au analizat modul de instrumentare al cauzelor aflate pe rolul instanțelor interne rezultă că nu se pot reține în sarcina vreunei persoane aspecte de vinovăție privind reaua-credință sau gravă neglijență de natură a provoca situația generatoare de daune.

În această situație, ținând cont, atât de prevederile legale în materie, cât și de răspunsul instituțiilor implicate în soluționarea cauzelor pe plan intern, Ministerul Finanțelor Publice nu a inițiat nicio acțiune în regres, până la data prezentei.

Cu deosebită stimă,

p. MINISTRUL FINANTELOR PUBLICE
SECRETAR DE STAT

Attila GYÖRGY

LEGE

Pentru modificarea Art. 96 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Tabel parlamentari care susțin propunerea legislativă

Nr. crt.	Numele și prenumele	Partidul	Circumscripția	Semnătura
1	GHIȘE IOAN	INDEPENDENT	NR 8 BRASOV	
2	ILIEȘCU LUCIAN	PNL	Ciuguz 2	
3	GRIGORAȘ VIOREL	PNL	BOTOȘANI	
4	CRĂCIUN Ștefan	PNL	BRASOV	
5	POPA FLORIAN	PSD	Bone	
6	BOSTNE TUOLU	PNL	Frang	
7	Ben-Oni Andreian	PNL	Tiruz	
8	DURBANĂ EUGEN	PC	Goldi	
9	ICHIM PAUL	PNL	Coloty	
10	NITĂ MIHAI	P.C.	Sletino	
11	ILIEȘCU ȘORIN	PLR	ABIU	
12	ȚIC Năstase	P. C.	Bucuresti	
13	Vegh Alexandru	UNMR	Solj	
14	ION IONUȘ	UNPR	Solj	
15	GABRIELĂ CREU	PSD	VASLUI	
16	CHIRIAC VIOREL	PSD	BRASOV	
17	AGRIGORAEI IONEL	UNPR	Iasi	
18	FIFOR MIHAI	PSD	SOLJ	
19	Oprea Rodu	PSD	Prelove	
20	Ș. Clulcu	PSD	Heva	

LEGE

Pentru modificarea Art. 96 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Tabel parlamentari care susțin propunerea legislativă

Nr. crt.	Numele și prenumele	Partidul	Circumscripția	Semnătura	
21	Furtea P. Al.	PSD	Mureș		✓
22	VOCHIROIU HADACARIU	UNPR	HAI		✓
23	Bumbu Octavian Leveu	UNPR	UNPR		✓
24	ROGOYAN MIHAI CIPRIAN	UNPR	UNPR		✓
25	BUTNARU FLORINEL	PSD			✓
26	COSTE MARIUS	PSD			✓
27	TATARU NEU	PNL			✓
28	Podoki Csaba	UDMR	Satu Mare		✓
29	László Attila	UDMR	Cluj		✓
30	Mihai Dumit	P.C	Brăile		✓
31	SEVERIN GEORGIA	PSD	Ph		✓
32	MIRON STELIANA	PNL	Suceava		✓
33	Ioan Levescu	PP-DD	4 Timeș		✓
34	CRISTACHE IULIAN	UNPR	3 ARGES		✓
35	CALIMETTE MIHAI	PNL	2 #21		✓
36	Paya Constantin	UNPR	15 V21		✓
37	MARIAN VALER	NEAFIATI	SATU MARE		✓
38	ROTHAU ION	ASS	Rovla		✓
39	MOCANU VICTOR	PSD	Mocan		✓
40	Dumit Aurel	PSD			✓

